

TRİBÜN KÜLTÜRÜ

Cumali TAŞ

Tribün denilince aklımıza hep üstlerinde gönül verdiği kulübün forması olan, ellerinde bayrak, flama ya da meşale bulunan, tezahürat ve sloganlarla karşılaşmanın öncesinden sonrasına, koltuklarına oturmayan, yeri geldiğinde küfür eden, misafir ya da ev sahibi takımın taraftarı ile kavga eden, yuhalayan, koreografi hazırlayan, kısacası içinde göze hoş gelen ya da kulakları tırmalayan yeri geldiğinde utanılması gereken hareketlerde bulunulan davranışlar sergileyen gönül verdiği kulübü için bir arada bulunan insan topluluğu gelir.

Tribün kültürü veya tribüncülük ise bu duyguyu yaşayan insanlar için hayat tarzı olarak görülmektedir. Futbolun beşiği olarak anılan İngiltere’de buna terrace culture adı verilir. Tribün kültürü içinde holiganlıkta vardır, vandalizm de vardır, hoşgörü de vardır, bağımlılıkta vardır. Kısaca tribüncülük hayatın kendisi olarak görülmektedir.

Tribün çoğunlukla futbolu çağırırsa da, tribün kültürünü yaşayan insanlara baktığımızda sadece futbol maçlarını takip etmekle kalmadıklarını, gönül verdiği renklerin her alandaki karşılaşmalarını ister konuk ister ev sahibi takım olsun, kulübünün peşinden gittiği görülmektedir.

Konunun sosyolojik boyutu göz önünde bulundurulduğunda, salon insanı diyebileceğimiz insanlarda, varoş diye tabir edilen kesimlerde büyüyen insanlarda bir arada bulunabilir. Tek amaç gönül verdiği renklerin peşinde koşmaktır, Onunla yaşamak, Onun için tek parça olmaktır. Bu kitle karşılaşma sürecinde yarattığı söylem, koreografi ve renk şöleni ile desteklenen takıma moral desteği konuk takıma ise yıldırma duygusunun sağlanması görevini üstlenir.

Tribüncülük genel olarak geçmişi olan takımların taraftarları arasında daha yaygın olarak görülmekte, yeni kurulan ya da mahalle aralarında bulunan amatör kulüplerde ise ya hiç bulunmamakta ya da çok kısıtlı bir kitle ile temsil edilmektedir.

Tanımları daraltıp futbol özelinde ele alırsak, ülkemizde hep konuşulan konulardan biri, birçok yetenekli sporcumuz olmasına rağmen futbolumuzun neden gelişmediği, konusudur. Ancak bu konunun birde tribün tarafı vardır. Her yetenekten sporcunun karşılaşma sürecinde moral desteğine olan gereksinimi unutulmamalıdır. Bu duygu gereksinimi yaş – taraftar sayısı ilişkisi ile açıklarsak; Genel olarak erken yaşlarda (5-6 yaş) aile bireylerinin desteği yeterli iken, kitle ilerleyen yaşlarda (7-10) aile, tanıdık ve akran desteğine genişlemektedir. Daha sonrasında ise tribün desteği gerekli hale gelmektedir.

Bu yazımıza konu olan Çanakkale Atletik GSK, 2020 yılında kurulmuş, 2021 yılında fiili olarak hazırlık maçları ya da düzenlenen turnuvalara katılımımız başlamış, U9 – 10 – 11 – 12 – 13 yaş grupları olarak çeşitli mecralarda boy göstermeye başlamıştır. Kulüp amacını çocuklara aidiyet duygusu kazandırarak onlara bu bilinci aşlamak, sosyal bağlarını kuvvetlendirmek ve sporun yaşamın her alanında olması gerektiğini öğretmek olarak tanımlamaktadır. Çanakkale Atletik GSK kendisini **Sonuç Değil Süreç Odaklı, Yarışmacı Değil Yetiştirici Kulüp** olarak tanımlamaktadır.

Çanakkale’de mevcutta bulunan tribün gruplarına baktığımızda daha çok geçmişi olan kulüplerimizin faaliyet içerisinde bulunduğunu görüyoruz, ancak tam da bu noktada bölündüğümüz bir konu daha var; amatör kulüpler ne yapacak?

Eğer futbol neden gelişmiyor sorusunun cevabı aranacaksa, bana göre buradaki ayrıntıya dikkat edilmelidir. Evet, her büyük takımın farklı bir tribün kültürü ya da geçmişi olabilir, örneğin Çanakkale çok uzun yıllardır Süper Lig’de temsil edilmeyen bir il, bunun hasretini çeken çok sayıda futbelseverin olduğu da ayrı bir gerçektir.

Peki amatör olarak baktığımız kulüplerin maçlarında neden hiç tribün görmeyiz, neden içinde futbol sevdası taşıyan küçük çocuklarımızı, sporcularımızı desteklemeyiz?

Söylediğim gibi çok uzun yıllardır Süper Lig hasreti çekilen bir ilde, neden geçmişi olan kulüpler kendi aralarında müsabakada bulunmadığı zaman birbirimizi desteklemeyiz?

Bana göre ülkemizde futbolu geliştirmek istiyorsak, amatör gözüyle baktığımız yaşları küçük, gönülleri kocaman çocuklarımızı renk ayrımı yapmadan tribünlerde yerimizi almalıyız.

Düşünün yüreği kocaman küçük adamlar yeşil sahada koşurken arkada çalan bir davul, tribünden yükselen sesler, festival havasındaki görüntüler bu çocuklara şevk ve heves vermez mi?

Bilimin ışığında yetiştirdiğimiz sporcularımız için, Çanakkale için, ülkemizde futbolun sadece sokak sporu olmadığını göstermek için, yarınlarmız için, renk ayrımı yapmadan tribünlerde olma zamanıdır.

Çanakkale, 11/04/2022